

ρακτηριστικὰ ἐντελῶς παρηλλαγμένα. Ζωηροτέραν εἰκόνα
θλίψεως καὶ ἀπελπισίας δὲν εἶχεν ἴδει ἕως τώρα.

Καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τῆς ἑξαλλος, ἀσθμαίνων.

— Ἀννίκα μου, συγχώρησέ με, ἐψέλλισε. Σ' ἐλύ-
πησα χωρὶς νὰ τὸ θέλω ...

— Γιάγκο μου, ἀνέκραξεν ἐκείνη τρελλή ἀπὸ χαρὰν,
εἶσαι καλὰ λοιπόν; Πόσον ἐφοβήθην ...

Καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους φρίσσοντες ἀπὸ ἀγάπην
καὶ λαχτάραν πύθου ὡς ἂν ἦτο ἡ πρώτη νύξ τοῦ γά-
μου των.

*
* *

Ἡ θύελλα εἶχε παρέλθει. Ὁ ἥλιος τῆς συζυγικῆς ἀγά-
πης ἔλαμπεν.

Νεμέα, Ἰούνιος 1900.

ΝΙΚΟΣ Σ. ΓΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΖΑΚΥΘΟΣ

ἌΡΟΜΟΙ στενοί, ἄνθη, σκυλιά, καμπάνες,
διακοναρέοι, παστέλλια, σερενάδες·
μανδηλοφόραις κόραις καρδιοπλάναις,
καλοί, κακοί, δειλοί, παλληκαράδες!
Λίγα μυαλά, πολλαὶς γλωσσοκοπάναις·
λουσο, ἀργαλοὶ καὶ οὔρα καὶ ποιητάδες.
Κι' αὐτὴ τὴ θεία ζωγραφιὰ τοῦ Χάση,
μουρλόχωρα τὴν ἔχουν ὀνομάσει.

ΙΩ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ